

בהיכלו

פרשת שופטים תשפ"ו

גליון מס
223

אויירה של בית משפט

איזו טפשות!

בעת שייצאה הגזרה לתפס את הילדים לצבא הרוסי בעודם קטנים, והעבירו אותם על דת ישראל, רחמנא לצלן, היתה אשה אחת, שהיה לה בן יחיד, והלכה אל בית הקברות אל קבר אביה ואמה, ולא עזבה את המקום, ובכתה ובכתה מרוב מרירות, עד שייצאה נשמתה שם, וספרו את זה למוהרנ"ת ז"ל, ואמר: אשה טפשה, א נארישע פרוי, מה הועילה עם המרירות וכו', היא מתה, ואת בנה לא הצילה, אבל אם היתה הולכת כל יום שעה או יותר אל קבר אביה ואמה, ובוכה ומתפללת ומתחננת לפני השם יתברך, אז לא היתה מתה, ואת בנה היתה מצילה, ועוד עם התפלות היתה מצלת כמה וכמה נפשות.

ובספור זה רצה מוהרנ"ת ז"ל להורות לנו דרכי התפלה, שאסור להתעקש וכו', רק לתן שעה וכו', ואחר כך להתחזק. וזו דרך רבנו ז"ל, אבל לחיות עם מרירות ועם יאוש וכו' וכו', כאלו אין כבר תקנה וכו', זו לא דרך יהודי, אדרבה צריכים לבקש את הקדוש ברוך הוא מדי פעם, ולשפך דמעות כמים על הצרה שנפלה לו, ואחר כך לחזק את עצמו להיות בשמחה ולבטח, שבודאי הסוף יהיה טוב, ולעשות כל מיני פעולות להיות בשמחה ובבטחון חזק.

(אשר בנחל מכתב ידיתקצ"ה)

זיכור אמת

להיות השופט של עצמו; כאשר הוא עוצר את מרוץ החיים השחק, חוטף פה ושם עוד כמה דקות בסדר היום העמוס ומדבר אל השם יתברך בשפתו שלו, במלותיו האישיות - חוקר ודורש בעניניו האישיים, ולמעשה מקים לעצמו בית דין פרטי. הוא שואל את עצמו בכנות: האם אני מקים את רצון השם בכל ההתנהלות שלי? כיצד אני מתנהג עם בני משפחתי, חברי וסובבי?

בשמים, בבית הדין של מעלה, רואים את האדם שחוקר את מעשיו. רואים את ה"שופט והשופט" שהאדם הציב על עצמו מיוזמתו, ופוסקים מיד פה אחד: "למה לנו לשפוט את האדם הזה? הרי הוא כבר שופט את עצמו! הוא לוקח אחריות, שם לב לדרכיו ומשתדל לתקן אותם על פי יכלתו". בכה, פשוטו כמשמעו, האדם פוטר את עצמו מכל הדינים והמשפטים של מעלה, והוא יוצא זכאי בדין.

לא במקרה אנו נכנסים הישר לתוך חדש אלול עם פרשת שופטים. הקדוש ברוך הוא, ברחמי הרבים, נותן לנו עצת פז להפעיל את בתי המשפט הפנימיים שלנו עכשו, כדי שנגיע מוכנים למשפט הגורלי ונצא זכאים. רמז לכך אנו מוצאים בהמשך הפסוק: "ל'ה' לשפוט" ו"שפטו את' העם משפט צדק" - ראשי התבות של המלים הללו מרכיבים יחד את המלה אלול.

כי ימי אלול הם הזמן המסגל ביותר להתבודד לפני יתברך, במלותינו הפשוטות לעשות חשבון נפש על כל מה שעשינו כל השנה, כשנשב, נתבודד עם קוננו ונשפט את עצמנו, אנו זוכים להסיר מעלינו כל מיני משפטים ודינים קשים, ולזכות כלנו להכתב ולהחתם לשנה טובה ומברכת.

סוד האויירה המיוחדת הוא כי התורה הקדושה בעצמה מספקת לנו את האסטרטגיה הטובה והבטוחה ביותר

לו היינו עומדים לפני שופט בשר ודם במשפט שעלול לחרץ את עתידנו, ודאי היינו מדירים שנה מעינינו. היינו מחפשים את עורך הדין הממלח ביותר, מגיסים עדי אפי מכל עבר, ומחפשים כל טקטיקה אפשרית כדי לזכות במשפט או לפחות למזער את הנזק.

אולם, להבדיל אלף אלפי הבדלות, כשמדבר במשפט השמימי של ראש השנה, האוייר של תחלת חדש אלול נושא עמו תמיד תחושה מתוקה של התקרבות, אלו הם ימי הרחמים והסליחות, תקופה שבה המלך נמצא בשדה וקרוב ביותר לכל קוראיו, עם זאת שכל שאנו מתקרבים אל ימי ראש השנה הקדושים, מתחזקת ההפכה שעוד מעט קט נעמד כלנו למשפט. ביום הדין הגדול נצטרך לעמוד לפני השופט הגדול ביותר, מלך המלכים הקדוש ברוך הוא, שייסקר את כל מעשינו בשנה החולפת.

סוד האויירה המיוחדת הזו ששוררת בקרב יראי השם, בשלוב עם מורא יום הדין, הוא כי התורה הקדושה בעצמה מספקת לנו את העצה המנצחת ואת האסטרטגיה הטובה והבטוחה ביותר שאפשר לבקש -

פרשת השבוע, אותה אנו קוראים תמיד סמוך לתחלת חדש אלול, פותחת בצויו: "שפטים ושטרים תתן לה בכל שעריך". אם נתבונן בלשון הפסוק, נוכל למצא את הקריאה האישית לכל אחד ואחד: **תתן לה דיקא** - אתה בעצמך תן שוטרים ושופטים לדון את עצמך על כל דרכיך.

כפי שמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ט"ו), ועל פי דברי המדרש בספרי על פירוש זה: "כל זמן שיש דין למטה, אין דין למעלה" - כאשר אדם מחליט

כונת אלול הם תקון לבגס הברית, הינו על ידי שאדם שומע בזיונו שמחזרים ומבזים אותו, ושותק ואינו עונה להם, על ידי זה זוכה לתקון בריתו, ועל ידי זה ימצא את זוגו ולא תהיה לו מתנגדת רק תהיה נושה אחר רצונו. (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן פ"ז)

אני דואג על רדיפת עולם התורה

שלום ובִּרְכָּה. רציתי לשאל מה דעתו של הצדיק בענין מה שקורה עכשו בארץ ישראל, שעומדים לגזר גזרות על הצבור החרדי ועל עולם התורה. האם יש ממה לחשש? והאם יש משהו שאנחנו יכולים לעשות כדי לבטל את הגזרות האלו?

תשובה

בעזרת השם יתברך יום א לסדר צו 1 ניסן
התשע"ג

שלום ובִּרְכָּה אַל ... גֵּרוֹ יָאִיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

קדם אתה צריך לדעת שלא אלמן
ישראל, וכבר עמדו על עם ישראל
במשך אלפים שנות גלותנו מי
שעמד וכו', ורצו לבטל מעם ישראל
את התורה וכו', וגזרו כל מיני גזרות
רעות וכו', מה היה הסוף? שהתורה
הקדושה נשארה חזקה, ושומרי
התורה נשארו חזקים ביהדות,
ובלמוד התורה הקדושה, וכל אלו
שרצו לבטל אותם מקיום מצוות
מעשיות ומלמוד התורה הקדושה
וכו', נתבטלו לגמרי ונעשו כלא,
ונשכח זכרם מעל פני האדמה.

שמעתי מהרב החסיד רבי לוי
יצחק בנדר שאמר לי שבכל השנים
שהקומוניסטים עלו לשלטון ברוסיה,
והיו מלחמות וכו', וכו' היו כל מיני
מפלגות, אלו בעד ואלו כנגד, וכל
יום היו חדשות וכו' וכו', עם כל זאת
אנשי שלומנו היקרים לא התבלבלו
משום דבר, אלא התמידו בלמוד תורה
הקדושה בהתמדה רבה מאד, ועסקו
בתפלה בכח בקלויז, וכו' הלכו להתבודד
רבים כולם אצל ציון רבנו ז"ל, ואחרים
בשדות וכו', ואף אחד לא התבלבל
מהחדשות שקרו מהקומוניסטים
וימהגזרות שלהם, כי אצל אנשי שלומנו
היקרים היה העקר התכלית הנצחית,

השערים מוכנים להפתח עבורנו

בעזרת ה' יתברך, יום 1 ערב שבת קדש לסדר
שופטים 2 אלול חדש הרחמים והסליחות
התשנ"ד

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו
אל כל אנשי שלומנו היקרים הגרים ביבנאל
עיר ברסלב, עיר השמחה, ודי בכל אתר
ואתר, הוי"ה עליהם ישרה שכינתו תמיד.

השבת קורין פרשת שופטים, וכבר נכנסנו
בשעה טובה ומצלחת אל תוך חדש אלול,
חדש הרחמים והסליחות, וממילא מובן
מאד הפרוץ של התורה הקדושה "שופטים
ושטרים תתן לה בכל שעריך" השערים הם
שערי רחמים וחסדים המוכנים להפתח
עבורנו, ומעוררים אותנו בימים אלו שלפני
ראש השנה לשפט עצמנו היטב בינינו לבין
קוננו, ולעשות חשבון הנפש איפה אנחנו
אוחזים ומה עלינו לתקן, ובה שאדם שופט
ידן את עצמו ואינו מחכה שישפטו וידונו
אותו מלמעלה, בזה פוטר מעל עצמו כל
מיני דינים וענשים חס ושלום והכל מתהפך
לרחמים וחסדים גמורים, וכדאי תא במדרש
פרשת השבוע (דברים רבה פרק ה' פרשה ה'): אם יש דין
למטה אין דין למעלה, ובפרט כשגם מעמיד
עצמו להיות שטר על עצמו, ונזהר מאד
שלא יחזר עוד אל מעשיו הראשונים, על
ידי זה נפתחים כל שערי רחמים עליונים,
ונמשכים ברכות והשפעות טובות עד בלי
די.

על כן אחי ורעי היקרים, בואו משבת זאת
ונהיו שופטים ושטרים קדושים, ונשפט
עצמנו בתפלה ובהתבודדות על כל מעשינו
ודרכינו, ונבקש עזר וסיוע מהקדוש ברוך
הוא שנהיו שומרים מכל חטא ועוון, ונזכה
לקבל שנה חדשה טובה ומברכת, שנה
מאירה ומתוקה, שנת אלה וישועה.

המאחל לכם שבת שלום ומברך!

יחזקאל מרדכי

לברך אליו יתברך, ולא לשים לב אל כל
מה שקורה בעולם, כי כבר אמר התנא
הקדוש (אבות פרק ו') לפי שבשעת פטירתו
של אדם, אין מלוין לו לאדם לא כסף
ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות,
אלא תורה ומעשים טובים בלבד.

ולכן לא היה מעניין אותם שום
דבר, רק תורה ותפלה וקיום מצוות
מעשיות ושמחה ורקודים בכל יום,
וזה היה רצונם וכסופם, ולא התבלבלו
משום דבר, וכן צריך להיות גם עכשו
לא להתערב בפוליטיקה של שקר, כי
גדול אדונינו ורב להושיע, ואת התורה
הקדושה לא יוכלו לבטל, אדרבה מי
שירצה לגעת בזה, לבסוף הכל יתבטל
ויתפורר כלא היה וכו', ואלו שרצו לשים
רגלים נגד לומדי התורה וכו', יצאו
בבזיונות גדולים, ויתבטלו לגמרי.

הקדוש ברוך הוא השומע תפלות
ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש
ומתפלל בעד שיהיה לה הצלחה מרבה
ובכל אשר תפנה תשכיל ותצלח.

המאחל לה ברכה והצלחה מן השמים

שופט של עצמך

שפטים ושטרים תתן להך

// זוכה לשוב הדעת

קבלנו מרבנו ז"ל מתנה יקרה - להיות רגילים לשפט את עצמנו בכל פרט ופרט בחיים מה לעשות, מי שזוכה לזה יכול לעבר את זה העולם לשלום, ויזכה לשוב הדעת לדעת שהכל רק ממנו יתברך, שזה זוכים רק על ידי משפט - לדבר אל הקדוש ברוך ולספר כל מה שעובר עליו.

// חיים כאלה?

וילהפך, כל מה שעובר על האדם בין בגשמיות ובין ברוחניות הוא רק מחמת שאינו זוכה לשפט את עצמו היכן הוא בעולם, הרבה פעמים האדם גורם מחלקת עם סובביו, או עם אשתו או ילדיו, הכל מחמת שאינו זוכה לשב את עצמו היטב בזה העולם, ואינו זוכה לשפט את עצמו, האם עליו לעבר את זה העולם בחיים כאלו.

// המתקת הדין

תכך ומיד כשאדם דן את עצמו כאן בזה העולם, אין עליו דין למעלה (מדרש רבה שופטים), ואם על כל מה שרק יעבר עליו יבוא לספר זאת אל השם יתברך, ודן ושופט את עצמו, על ידי זה ממתיק מעליו כל הדינים.

(שיחות מוהר"א ש חלק 1, ערך משפט)

עסקה טובה, לא?

אבל זוהי עצת השמ"ך מ"ם, הוא מכניס בדתו של האדם את המחשבה שהוא חייב להסתפל בכל דבר, וכך הוא נכשל רחמנא לצלן בראיות אסורות. שיהיה ברור: כל דבר שתלוי ברחוב הוא בחזקת טרפות! אם רוצים לקרוא לה לבית הפנסה לדרשה כלשהי, כבר יודיעו לה. השלטים הגדולים האלה, בשביל מה הם נועדו? הם מעצבים רק כדי למשוך את העין. מה אתה צריך לחפש שם? האם אתה באמת צריך להסתפל על כל דבר ברחוב?

ומוכן מאלי שאלו מה לדבר על כך שאדם יקח בידיים, רחמנא לצלן, מכשיר טרף - סמארטפון, איפון וכל הדברים הללו. אדם שוטה שלוקח זאת, מכניס את הגיהנום ממש אל תוך ידיו. בזה הוא בוחר בגיהנום ממש, ועל זה התורה הקדושה אומרת: "ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המוות ואת הרע", השם יתברך מבקש ממך: "ובחרת בחיים". אבל האדם לוקח את המכשיר ומתרחץ לעצמו: "אני חייב את זה לעסקים, אני חייב את זה לפרנסה". ורחמנא לצלן, הסמ"ך מ"ם חוטף אותו פנימה, מתחילים ב"פרנסה", אבל אחר כך - "אין אפטרופוס לעריות", אי אפשר להיות יותר חכם מזה; חיים להבין שזה אסור מלכתחלה. כל הצדיקים והרבנים זועקים מזהמת לבם, אך אם האדם לא יתעורר בעצמו, תמיד ימצאו לו תרופים. ואז, ברגע שיש לו את זה בפית, לפתע גם אשתו "צריכה" שיהיה לה. וכי היא באמת צריכה?! הבלים! ומה קורה בסוף? לבעל יש, לאשה יש, וממילא הילדים רואים ש"לאבא יש ולאמא יש" ונגררים גם הם. והילדים של היום חכמים הרבה יותר ממה שאנחנו היינו בילדותנו; הם כבר מכירים את כל ה"חכמות". כך יוצא שהכנסת להם את הארס הישר לידים, בבחינת "ידי נשים רחמניות בשלו ילדיהן", רחמנא לצלן.

תשאל כל אדם ירא שמים: "אתה רוצה שיהיה לך ילדים טובים?". הוא יענה מיד: "בנדאי, איזו שאלה בכלל!". תשאל אותו: "אתה רוצה שיהיה לך ילד שיכתב פרוש על התורה?". הוא יגיד: "הלוא! הלואי שאזכה לילד שיכתב פרושים על התורה". אומר רבנו ז"ל (ספר המדות, אות נאוף, סימן ט): "מי שאין מסתפל על נשים, זוכה שזרעו יחברו פרושים על התורה". זה עסק טוב, לא כן?

(שיחה לביל שיש פרשת ראה תשפ"ו)

היה אחד מאנשי שלומנו שהלך ברחוב עם חברו, אף על פי שלא כדאי להסתובב ברחובות, לפעמים הרי חיים. ומה יעשה אדם? יקח סמרטוט או מטפחת, יקשר את עיניו ויתקע בעמוד חשמל? הרי הוא חייב לראות לאן הוא הולך. אז אפשר להשפיל מעט את המבט. והנה חברו שמע אותו חוזר ואומר לעצמו שוב ושוב: "פרושים על התורה, פרושים על התורה, פרושים על התורה..."

האיש השני לא הבין למה ההוא מתפונן, וכשהגיעו למחוז חפצם, שאל אותו: "מה פשר המלים שחזרת עליהן כל הזמן - פרושים על התורה?" ענה לו הלה בתמימות: "נזכרתי במה שכותב רבנו ז"ל בספר המדות (אות נאוף, סימן ט): 'מי שאין מסתפל על נשים, זוכה שזרעו יחברו פרושים על התורה'. עשיתי לעצמי חשבון: יש לי עכשיו בררה - אני יכול להפקיר את עיני ולהסתפל לכל עבר, או שאני יכול לשמור עליהן ולזכות לילדים שיחברו פרושים על התורה. הגעתי למסקנה שזה משתלם. זה עסק טוב. לזכות לילד שיכתב פרושים על התורה - זו השקעה טובה..."

כמה סיעתא דשמיא אנו צריכים כדי לזכות לעינים נקיות וטהורות, כמה צריך לבקש על זה מהשם יתברך! זהו הדבר העליון ביותר. מובא בשם האר"י הקדוש שהעינים הן פגוד עולם האצילות, העולם העליון ביותר; האזנים פגוד עולם הבריאה; האף פגוד עולם היצירה; והפה פגוד עולם העשיה. נמצא שהדבר העליון ביותר הוא העינים, ושמירת העינים. בפרט בימות הקיץ, אז זקוקים לשמירת עינים עצומה ונוראה.

אף אחד לא אומר שאדם צריך לקחת סמרטוט, לקשר את העינים וללכת בלי לדעת לאן. אבל שים לב לאן אתה מסתפל! לא חיים להסתפל על כל דבר. אדם לא צריך לחשב: "אני חייב לראות היום את כל הפרסומות והשלטים ברחוב". על מה אתה מסתפל? אתה אומר לעצמך: "אולי יש שם משהו חשוב?". תסלח לי, אבל זה לא שום דבר חשוב. אם זה באמת היה חשוב, כבר היית יודע מזה, זה היה מגיע אליך. אולי תחשב: "יש מבצע, מוכרים משהו בחצי חנם ואני אפספס". דע לה, לא תפספס שום דבר. מה שצריך להיות שלך - יגיע אליך, אין לה מה לדאוג.

האם נכון לנסע לראש השנה? לאומן כאשר המצב הכלכלי דחוק ויש עלינו חובות?

נא ונא אל תדאגו כלל. רבנו ז"ל כבר הבטיח שהוא אחראי על ההוצאות של הנוסעים אליו לראש השנה, וגם על הדרך חזרה, ועל כן אין מה לדאג כלל. תתחזקו מאוד בתפלה ובאמונה פשוטה בו יתברך ובצדיקו האמתיים ותראו נסים וישועות גדולות שיעשה לכם הקדוש ברוך הוא.

זכרו גם שחכמינו הקדושים גזרו ואמרו (ביצה טז ע"א): "כל מזונותיו של אדם קצובין לו מראש השנה ועד יום הכפורים חוץ מהוצאת שבתות והוצאת יום טוב והוצאת בני תלמוד תורה וכו', ואם הוסיף מוסיפין לו". והמבין והמשכיל על דבר אמת מבין היטב שבנסיעה לרבנו ז"ל על ראש השנה כלולים כל הדברים האלו ביחד, ועל כן אין לכם ממה לדאג כלל.

אני שומע הרבה חיזוק על "לטיל בכל התורה כלה" אבל בשבילי - שאני עסוק מאוד - זה נראה בלתי אפשרי.

מכל הלמודים צריכים ללמוד בכל יום קצת: קצת תנ"ך, קצת משניות, קצת גמרא, בבלי, ירושלמי, תוספתא, כסדרן דיקא, קצת רמב"ם, קצת טור, קצת שלחן ערוך, קצת זהר, קצת תקונים, ויכול לארוך לה אפלו עשר שנים, אבל אחר עשר שנים סימת הכל, ואז כשיגיע היום האחרון שלף לארוך ימים ושנים טובות, לא יקברו נפטר, אלא יקברו ספר תורה, כי בגופה הזו מנחת כל התורה כלה. על-כן אם תתחיל עכשו, תזכה לסיים בעוד שנים, אבל אם תדחה את זה מיום ליום ומיום ליום, אז תצא מזה העולם בלא כלום, ומאומה אין בנדיך.

בכניסתם אל הבית ובהלו מאד. הם מצאו את כל בני המשפחה מעלפים בלי הכרה, רחמנא ליצלו, מחמת שגור הנפס נפל וכבה, והעשן של הנפס מלא את הבית עד שכלם כמעט נחנקו, רחמנא ליצלו.

התעשתו השכנים ביררגע, ותקף ומיד הביאו שלג מבחוץ, ושפשופו את רקותיהם בשלג ובמים עד שהחזירו את כלם לחיים... וכל זה בזכות הקפדתו של רבי ישראל להשתתף בכל 'שלום זכר', שזכה להציל משפחה שלמה ממות לחיים!

'עובדא למעשה' - לכל מנהגי קדש של ישראל יש סגולות נפלאות וכחות מיוחדים להמשיך השפעות טובות על האדם, ואשרי הזוכה לקיים כל מנהג ומנהג בתמימות ופשיטות ומורה!

על אותו חסיד נלהב ספר אחד מחסידיו ברסלב באותו דור - רבי ברוך ז"ל: שהלה פעם באמצע הלילה לציון רבנו, והיה זה ליל חרפי קשה כשהכל היה מכסה במעטה שלג, עד שלרוב השלג כסה לגמרי פתח בית ציון רבנו, ועמל רבי ברוך הרבה כדי לפנות את השלג כדי שיוכל לגשת ולפתוח את בית הציון, כי זמן מסים היה מנח אצלו המפתח של הציון, ועליו היה מטל פתיחת בית הציון מדי לילה. כשהתקרב לפתח הציון הבחין בגוש שלג מתנועע, כשהתקרב סמוך יותר הבחין שרבי ישראל טרהאויצער הוא העומד ומתפלל ולרב השלג שירד התאסף על גופו ערימת שלג, והשתומם מאד, עד ששאל את רבי ישראל שפבר היה אז זמן ובא בשנים: "רבי ישראל! מדוע עומד הנך ככה חשוף בקר מקפיא כזה? הרי אפשר לקפוא כזה!". ענה לו רבי ישראל: "כי כשאגיע לעולם האמת אל רבנו, והיה שם הפתח סגור לפני ולא יתנו לי לגשת לרבנו, האם אלה משם? אחכה עד שיפתחוהו..."

(תוך הנחל, ליל שבת קודש תולדות תשע"א)

המנהג שהציל חיים

פתייתי השלג שפחו על העיר אומן, פסו את הכל בלבן. הרחובות, הגגות והחצרות, כלם פסו בצחור בזהק. נפש חיה לא נראית בחוץ, הקור העז השאיר את כלם בתוך הבתים.

בתיים של יהודי המקום - חסידי ברסלב,

האירו באור יקרות. סעדי הם את סעודת ליל שבת קדש בשמחה יתרה ובשירה וזמרה - כפי שצוה רבנו ז"ל, להיות שמח מאד בשבת קדש, ולשיר את כל זמירות השבת.

רק אחד יצא מביתו לאחר הסעודה - היה זה רבי ישראל טרהאויצער ז"ל. מנהג קדוש היה לו - ללכת בליל שבת קדש לכל שמחת 'שלום זכר' שהתקיימה בעיר, בין של אנשי-שלומנו ובין של יהודים מקהלות אחרות, והיה נזהר בזה מאד.

גם באותו ליל שבת קדש חרפי וסוער - לא ותר רבי ישראל על מנהגו הטוב. במקורות נפש עצומה יצא את ביתו, ושם פעמיו לעבר משפחה שנודע לו על עריכת שמחת 'שלום זכר' בביתם.

בהגיעו לבית המשפחה, ראה רבי ישראל שהבית חשוף והדלת נעולה, והבין שמחמת תקף הקור והשלג - לא באו רבים אל ה'שלום זכר' והוא הסתים מקדם. הוא נקש בדלת ולא הייתה שום תגובה מבפנים. התפלל רבי ישראל מאד - "איך יתכן שבגיהבית לא יהיו ערים בעת שמחתם?!... ומיד עורר כמה שכנים שסייעו לו לפרץ פנימה.

להצטרפות
למחזור
העלון
צרו קשר:
053-2259191

לזכות
ולדפנות
ר שלמה
ברוך בן
דבקה

073.388.6654

בארה"ב: 605.477.4445

הקו שיתן לכם בכל יום

התרחקות

ערכונים שיעורים שיחות וסיפורים

לקבלת הגליון באימייל מדי שבוע: breslev.shely@gmail.com

לציין בהערה:
עבור גיליון בהיכל

בנדרים פלוס:
קופת "ידידי עיר ברסלב"

בנק מרכזי, סניף: 254
מספר חשבון: 26437

בהעברה בנקאית:
ע"ש "ידידי עיר ברסלב"

להשתתפות בזכות הגדולה
בהדפסת והפצת הגליון